

# LLUITA



## INTERNACIONALISTA



# PRESTIGE: AZNAR TOCAT

**nº 37 - febrer 2003 - donatiu 1,50 euros**

**Editorial, pàgines centrals...:**

**Guerra, NO!**

pàg. 3, 10-11, 18-20

**Política:**

**Aznar, ¡tocat! Prestige**

pàg. 5-6 i 16-17

**Reforma codi penal**

pàg 4 i 14

**Baló d'oxigen pel PP:**

**desconvocatòria vaga pel PER**

pàg 6

**Municipals: proposta a Girona**

pàg 7

**Sindical:**

pàg 8-9 i 11-16

**Eleccions: SEAT, CATSA**

**Acomiadaments UPS, Tancament Valeo,  
acomiadament a CCOO**

**CGT: expulsions a Correus**

**CCOO: expulsions a Telefónica**

**Secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors - IV Internacional (LIT - CI)**



**la nostra crítica comenta el lliurament dels Premis Goya**

## L'esquerda

Estem sorpresos, agradablement sorpresos. I això no ens passa sovint darrerament. M'explico: parlo del lliurament dels premis Goya, aquella festa que es munta cada any per premiar el millor cinema de l'Estat espanyol. I és la sorpresa el motiu que aquest tema sigui objecte d'unes línies en aquest Calaix de Sastre.

Primera sorpresa: la gala es dona en directe per la primera cadena de Televisió Espanyola, la que controla el govern del PP, la Seva per tant –que no la Nostra- amb l'assistència de la ministra del ram, Pilar del Castillo. I tots els participants que apareixen a l'escenari porten una enganxina visible que diu “No a la guerra”. Frase nova en una cadena que només dona motius per a la guerra. Per a més inri per a la ministra, una gran part dels actors que van desfilar per l'escenari aprofiten l'avinentesa per fer palès, amb tota mena de frases, el seu rebuig a la guerra. Això sí, les càmeres – sospitosament?- no mostren la cara que posa Pilar del Cas-

tillo, correspon a cadascú imaginar-se-la. Les cròniques periodístiques del dia després coincideixen en qualificar-la: impertèrrita.

Segona sorpresa: I segona frase “Nunca más”, que va arribar a ser cantada per l'auditori en ple (quasi, si descomptem a la ministra). L'actor Luis Tosar va arribar a dir “Si volen petroli no cal que vagin a Iraq, només cal que vagin a Galícia a recollir-lo”.

Tercera sorpresa: quan Pere Joan, el director del documental “El efecto Iguazú” (pel·lícula sobre la lluita dels treballadors de Sintel) va pujar a l'escenari a recollir el seu premi ho va fer acompanyat d'un dels treballadors aturats per tal que pogués aprofitar l'ocasió (i la televisió) per culpabilitzar el Govern i Telefònica de no complir l'acord signat, el que va motivar l'aixecament del campament de la Castellana de Madrid.

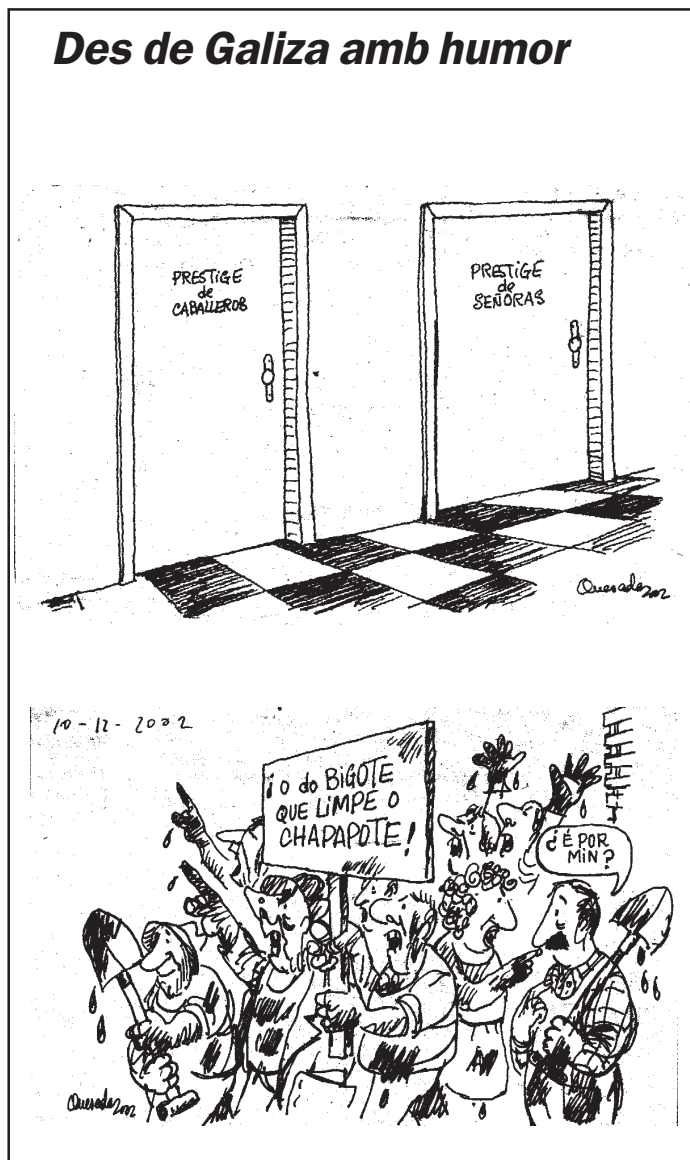
Quarta sorpresa (però aquesta menys, per esperada): Arrasa amb cinc premis “Los lunes al sol”, una cinta que parla d'aturats. El seu director, Fernando León de Aranoa, va dedicar el premi “ a aquells a qui es nega l'accés a la seva pròpia vida, als que lluiten contra la misèria i la precarietat. Són herois.”

Cinquena sorpresa: al llarg de la nit es deixa constància del rebuig a la política del PP. “Guanyar les eleccions no és un xec en blanc, cal escoltar el poble”, va dir l'actor Javier Bardem. Va resumir-ho José Ángel Egido, premi a l'actor revelació: “massa taques, taques de fuel, taques informatives, taques de sang...”. Quan ja pensàvem que la ministra s'havia aixecat i havia marxat a donar ordre per tallar l'emissió apareix El Gran Gyoming a posar la guinda del pastís per si no havia quedat clar: “Aquí el que importa és garantir l'ordre públic per a que així els que acumulem riquesa ens puguem sentir separats definitivament dels que no tenen res”. I la ministra seguia el seu seient encara que la càmera enfocava a una altra banda.

S'ha aixecat una gran polseguera. Algú podrà objectar: i què? totes aquestes sorpreses no faran canviar la política del govern del PP. Però el tema és que el sistema que sembla tenir-ho tot “atado y bien atado” també té esquerdes i, vés per on, el món de la faràndula s'ha colat per una d'elles i ha fet un *telediario* de quatre hores canviant la lletra de les notícies: ha pogut dir a Televisió Espanyola el que es diu al carrer. No els hi traguem mèrit: ja se sap que on hi ha una esquerra en poden sortir d'altres. I, sobretot, gent disposada a aprofitar-les.

Per cert, dos dies més tard ja ha sortit algú que demana la dimissió de la directora de l'Acadèmia de Cine, Marisa Paredes.

### Des de Galiza amb humor



**L**a derrota dels EEUU a Vietnam el 1975 va suposar un gir en la situació política mundial. Els següents deu anys l'imperialisme va anar retrocedint mentre el moviment de masses avançava. L'imperialisme va recuperar la iniciativa en la segona meitat dels 80 amb l'anomenada *Globalització-neoliberalisme*, mentre els treballadors i els pobles veien empitjorar terriblement les seves condicions

**Aquesta és avui la tasca, derrotar els plans imperialistes, abans que premin el gallet. Del desenvolupament d'aquesta confrontació pot derivar-se el signe del pròxim període..**

de vida. Va recuperar la iniciativa política, però no va aconseguir tornar a l'esplendor d'una potència que dicta a pler les seves decisions sobre el conjunt del planeta. Seguia pesant -i sovint paralitzant els plans de l'imperi- la *síndrome Vietnam*, l'espectre de la derrota. Reagan i Bush-pare van fer esforços per superar-lo i van aconseguir triomfs importants però no van revertir aquella derrota històrica.

Avui Bush-fill té la urgència de completar la tasca empès a més per una caiguda de beneficis i la crisi. El capital precisa avui una "nova volta de rosca" en les ja terribles condicions de sobreexplotació del planeta i per això ha d'imposar un règim de terror

absolut i fer callar tota crítica o oposició als seus plans. L'11 de setembre va ser l'oportunitat que esperaven per a prendre impuls. Afganistan va ser el preludi de l'ofensiva planetària de l'imperialisme amb un èxit relatiu. Ara estem en el segon objectiu: l'Iraq. Però l'atac es ve postergant des de fa més d'un any, i en aquest temps s'ha anat esfumant la cortina de fum de la lluita contra el terrorisme i apareixen als ulls de milions de persones els objectius reals de l'imperialisme, i creix la resistència.

A la Gran Bretanya van ser 400.000 els participants fa uns mesos, mentre ja n'eren centenars de milers al gener als carrers de Washington i altres ciutats nord-americanes, ja s'havia vist a Itàlia... i el 15 de febrer hi ha una cita mundial que pot enregistrar una massivitat sense precedents.

Bush està disposat a la guerra, però si hi ha grans divisions en les files dels seus hipotètics aliats és perquè saben que avui els pobles rebutgen l'agressió. La guerra de Vietnam no es va guanyar només amb la resistència heroica del poble vietnamita sinó també pel poderós moviment solidari que es va gestar en tot el món imperialista, i als EUA en particular. Certament la política dictatorial de Sadam Husein és el principal aliat amb que compta l'imperialisme per realitzar l'atac, però ningú no s'ha de confondre, doncs només derrotant els plans imperialistes és possible modificar la situació en favor dels treballadors i els pobles. Aquesta és avui la tasca, derrotar els plans imperialistes, abans que premin el gallet. Del desenvolupament d'aquesta confrontació pot derivar-se el signe del pròxim període.

**Aznar, tocat!**

La llarga taca del Prestige no només està amenaçant totes les costes de Galícia i el Cantàbric, sinó que arriba a Santiago de Compostel·la, seu de la Xunta, i a la Moncloa a Madrid. Tant és així, que Aznar ha decidit "deixar anar llast" i ha buscat un acord amb els presidents d'Andalusia i Extremadura, i més tard amb les direccions de CCOO i UGT per neutralitzar l'enfrontament pel PER.

L'acció d'Aznar-Rajoy i el Govern central està àmpliament qüestionada. La crisi de la Xunta, més enllà de problemes de corrupció, amaga la lluita entre dos sectors del PP galleg, i en el qual s'imposa el sector centralista enfront del més "galleguista" i crític amb el govern central. Avui Aznar intenta contrapesar aquesta realitat amb promeses multimilionàries i un atac contra tota crítica, amb el suport de la Corona, en particular contra la Plataforma *Nunca Más*.

La reacció d'Aznar, de nou, és el recurs a l'exaltació del nacionalisme espanyol contra els *nacionalismes* als quals anomena *tribus, guethos...* i totes les expressions de menyspreu cap a la realitat de nacions dins l'Estat

espanyol. A Aznar l'acompanyen veus tan significatives com la del president del Constitucional.

N o m é s l'actitud de l'oposició política i sindical que consenteix que el Govern parcialitzi els problemes i els aïlli permet a Aznar no entrar en una confrontació directa que provoqui una crisi de govern. Les direccions de CCOO i UGT li fan el joc: acceptant la

retallada de prestacions en el camp -en particular con-

**... la lluita dels treballadors i els pobles segueix obrint escletxes: la propera, després del 15 contra la guerra, és la marxa gallega a Madrid del proper 23 de febrer.**

tra els jornalers immigrants-, o pactant amb la CEOE els termes d'una nova pèrdua de poder adquisitiu per a la majoria de treballadors en la negociació col·lectiva, havent deixat passar aquesta pèrdua en els PGE per a tots els que depenen dels mateixos. El PSOE i IU, amb la lluita antiterrorista, minimitzen o silencien l'ofensiva centralista del Govern, donen suport o no enfronten les reformes del codi penal, o centren la crítica a la política proguerra d'Aznar a la seva discussió en el Parlament on aquest té majoria absoluta, és a dir, limiten la crítica al PP al desgast per a futures eleccions, convertint-se així en els millors valedors del manteniment del govern del PP.

No obstant això, la lluita dels treballadors i els pobles segueix obrint esclatxes: la propera, després del 15 contra la guerra, és la marxa gallega a Madrid del 23. La seva convocatòria ha estat feble, amb serioses dificultats per a estendre-la a nivell estatal i convertir-la en centre de la mobilització solidària amb Galiza i un xoc frontal contra el govern i la seva política. Però aquest és el camí: unir les lluites, i dirigir-les al centre del poder polític que és qui dicta lleis, dóna suport a guerres i taca de fuel les costes. ¡Tots a Madrid el 23F!

# LI

## Reforma del codi penal

# Igualtat davant la llei?

**Mig ofegat en chapapote el govern del PP –amb la complicitat sense complexos del PSOE- es disposa a estrényer encara més el cargol de la repressió amb el seu nou pack de mesures de reforma del Codi Penal i de la Llei d'Enjudiciament Criminal. És la transformació en llei dels cèlebres principis jurídics d'Aznar, “escombrarem els –petits!- delinqüents dels carrers” o “els terroristes es podriran a la presó”. Presó preventiva a tort a i a dret, més expulsions d'immigrants o – com explica l'article, passant tranquil.lament de la seva Constitució- allargar encara més el compliment real de les condemnes per actes “de terrorisme”. Més mesures repressives que s'acosten i que, si no les aturem, començaran repercutint sobre immigrants i aquest amplíssim calaix de sastre del “terrorisme”, i continuaran caient-nos al damunt en cada mobilització. Només un exemple: quantes vegades es repetirà la presó preventiva del 12 d'octubre del 99 amb les reformes del PP?**

Qualsevol persona que cometi delictes, bé sigui com a autor, còmplice o encobridor del mateix, serà castigada amb les penes establertes de conformitat amb el codi penal, una vegada sigui jutjada i provada la seva participació en els fets que se li imputen. A partir del moment que el Tribunal dicti sentència condemnatòria i



s'hagin esgotat tots els recursos possibles, la sentència adquirirà fermesa i serà obligatori el seu compliment, ingressant en centres penitenciaris per a les condemnes que estableixin penes de presó.

Una vegada dins dels centres penitenciaris, els interns (penats) es troben acollits a l'ordenament

penitenciari espanyol, establint-se un termini de dos mesos perquè per part de l'equip de l'establiment, prèvia la personalitat i observació de l'intern, es realitzi una proposta raonada de grau i destinació.

Existeixen tres graus, el primer grau es correspon amb un règim en el qual les mesures de control i seguretat són més estrictes. El segon amb el règim ordinari, per a aquells penats per als quals concorren circumstàncies personals i penitenciàries de normal convivència, però sense capacitat per a viure de moment en semilibertat, i el tercer amb el règim obert, és a dir, amb capacitat per a portar a terme un règim de vida en semilibertat.

Depenent del grau de classificació dels penats i del temps que duguin a la presó, els interns poden començar a gaudir de tots els beneficis penitenciaris, tals com sortides a l'exterior a fi que puguin començar la seva vida en règim de semilibertat i es trobin preparats per a una convivència normal en societat.

L'article 76 del Codi Penal estableix en el seu apartat b) que el límit màxim de compliment de condemnes serà de trenta anys, quan el subjecte hagi estat condemnat per dos o més delictes i algun d'ells estigui castigat amb pena de presó superior a vint anys. Si bé aquest article va suposar ja en el seu

(segueix a la pàg. 14)

Prestige: Aznar, tocat!

# 23 de febrer: Tots a Madrid!

El proper 23 de febrer la Plataforma Nunca Más ha convocat una marxa a Madrid en protesta per la política del Govern central en la catàstrofe. L'assumpte del Prestige ha deixat tocat el Govern Aznar, i ja va provocar també una crisi política a la Xunta gallega.

El Govern pot reiterar cada vegada que no té cap responsabilitat política en el desastre, intentant convèncer-nos que es tracta d'un accident imprevisible, però la percepció de la majoria és just la contrària. El Govern central, que va prendre les regnes de la crisi és responsable per la seva política al servei de les multinacionals que rapinyen el màxim de benefici amb el mínim cost sense importar les conseqüències socials o mediambientals; aquesta complicitat es concreta en l'absoluta permissibilitat amb elles en el tràfic de mercaderies perilloses i contaminants, i de derivats del petroli en particular. El Govern central és responsable de l'absoluta falta de previsió en matèria de seguretat en ports i costes malgrat circulen davant d'elles més de 600 vaixells anuals d'aquest tipus: és la política de retallades i pressupost amb dèficit zero. El Govern és responsable d'haver mentit, minimitzant el desastre i retardant la reacció davant els fets. No hi ha dubte, en el cas Prestige no només hi ha responsabilitats de propietaris, armador... del buc accidentat, sinó responsabilitats polítiques dels alts dirigents de l'estat espanyol.

Però no es tracta de responsabilitats del passat sinó que qualsevol proposta seriosa de futur passa per enfrontar el Govern Aznar

i a la Xunta de Fraga. Avui el Govern preveu una inversió de mil milions d'euros, quan en un cas menor com l'Erika es van haver de destinar més de 2.500 milions, però no és només això. En principi ha de ser l'Estat qui posi els recursos per a subvencions, sanejament i reinversió en la zona: això vol dir trencar el dèficit zero que aquest govern imposa per a estar a bé amb l'Europa de les multinacionals, i impedir que els nostres impostos vagin a les mans dels qui ho necessiten. Però a continuació, és responsabilitat del govern del PP

ecològica i social que ha provocat i evitar que es torni a produir: abordar una neteja integral de la zona i les garanties de seguretat del tràfic marítim en el futur, amb la construcció de bucs de prevenció, anticontaminació, remolcadors, amb la consegüent recuperació de les drassanes per a donar treball als desocupats i engegar el pla; partides a la investigació marina per a la recuperació de la flora i fauna; partides per a prevenir noves catàstrofes, amb ports preparats per a emergències; per un pla de seguretat en el transport marítim i

que estableixi la transició entre les tasques de recuperació del litoral i el retorn al funcionament habitual de mariscadores i pescadors... I res d'això és creïble si aquest pla no està sota el control de les organitzacions de treballadors i populars: organitzacions i assemblees d'afectats, centrals sindicals, Plataforma Nunca Más,...

És per tot això que l'exigència de dimissió al Govern d'Aznar és una necessitat no només pel que va fer en el desastre sinó pel que es nega a fer avui per a resoldre l'actual situació.

El Prestige no és problema només dels gallecs. Ho és ara directament de tota la cornisa cantàbrica i és urgent ampliar la mobilització perquè el Govern cedeixi. Cal aconseguir una coordinació entre tots els sectors afectats per tal d'unificar un pla de lluita. El Govern va aïllant els conflictes per evitar que guanyin força amb la unitat: per això va buscar l'acord amb CCOO i UGT sobre el PER que s'unia en el temps amb la crisi gallega, però la nostra lògica empeny a que unim totes les nostres forces sota un sol crit:



enfrontar la màfia que es mou entorn de les petrolieres per què paguin dels seus beneficis el desastre causat rescabulant les arques públiques: armador, propietari, companyia petroliera, asseguradora i qui irresponsablement van agreujar la crisi amb les seves decisions. No és una catàstrofe natural, sinó una acció de completa irresponsabilitat. I el govern del PP ni fa el primer ni el segon.

A més tampoc és només problema de la quantitat i qui ha d'acabar pagant els costos, sinó del caràcter del pla. No es tracta de maquillar la zona i anunciar-la per al turisme o fer propaganda dels productes gallecs, sinó d'aprovar un Pla de conjunt per a superar la crisi

¡Aznar dimissió!

Centenars de milers ho han exigit en els carrers en Galiza, exigint solucions i dimissions. El 23 de febrer hem de fer-ho de nou, al costat del poble gallec, omplint els carrers de Madrid.

*Esther. Barcelona*

## **Pp**troleiros nunca máis: ¡dimissió!

La plataforma "Deixade-nos a nós"- Plataforma de Solidaritat amb el Poble Gallec, va convocar el passat 26 de gener una manifestació que tenia com a primera reivindicació la dimissió dels



governos de la Xunta i de l'Estat Espanyol. Van assistir-hi més d'un miler de persones que es van manifestar pels carrers de Girona, amb el lema "PPtroleiros nunca mais: dimissió!", fins a la Subdelegació del Govern on es va llegir una salutació de Nunca Máis de Muxia, i les exigències de la Plataforma. A més de continuar amb la recollida de signatures la tasca central, ara, de Deixade-nos a nós és la de participar en la marxa a Madrid del proper 23 de febrer.

*Laia. UdG*

## **PSOE, CCOO, UGT, PCE-IU, PA y PSA accepten l'acord sobre el PER**

# **Baló d'oxigen pel govern**

El Sindicato de Obreros del Campo (SOC) seguirà les mobilitzacions contra la reforma del subsidi agrari per considerar deficient l'acord aconseguit entre el Govern i els sindicats majoritaris i un «error de càlcul» haver desconvocat la vaga general convocada en el medi rural el 20 de febrer.

El dia 25, Diego Cañamero, secretari general del SOC, ja va avançar que considerava una «precipitació absurda i gratuïta» la decisió presa aquest matí pels sindicats UGT i CCOO de no seguir amb la idea de convocar una vaga al camp andalús, després d'haver rebut la nova proposta del Govern per a la reforma del subsidi. Cañamero va manifestar que és una «barbaritat» que els sindicats hagin acceptat la proposta de l'Executiu Central i va qualificar d'«irresponsable» la decisió de desconvocar la mobilització prevista per al pròxim 20 de febrer.

Cañamero, realitzant «una primera valoració personal», va anunciar que el SOC «de cap manera pot acceptar que es liquidi als sis anys el sistema del subsidi. No podem acceptar en cap concepte aquesta decisió perquè això és preparar el soterrament d'un sistema que no ha nascut encara», tot i que va precisar que encara «hi ha un marge de quinze o vint dies fins que surti el decret», ja que «el presentat pel govern només és un esborrany».

### **Assemblea a la Lantejuela**

Gairebé 400 representants jornaleros procedents de 110 pobles van decidir el diumenge 26 de Gener en una assemblea celebrada a La Lantejuela prosseguir les mobilitzacions per unanimitat. L'Assemblea Nacional d'aquest sindicat va anunciar talls de ca-

rrera durant dues hores a partir de les 17.30 hores a tota Andalusia el 31 de gener amb l'objectiu de paralyzar Andalusia (...)

El SOC considera inacceptable que per accedir al subsidi calgui acreditar estar censat a Andalusia deu anys «perquè hi ha treballadors que vénen a viure aquí d'altres regions o per estar casats», segons Cañamero, qui va qualificar l'exigència de «gairebé xenòfoba o racista», ja que impedirà que els treballadors immigrants puguin reclamar-lo.

Tampoc accepta el SOC que les peonades de treballs públics corresponents a l'antic Pla d'Ocupació Rural (PER) no comptin per a sol·licitar el subsidi agrari, ja que en alguns pobles de la serra no existeix altra possibilitat d'ocupació.

Cañamero també va rebutjar que el subsidi només es pugui sol·licitar sis vegades per part dels jornaleros al llarg de la seva vida laboral, pel que va assegurar que aquest punt s'hauria de subjectar a una clàusula de revisió. «Som partidaris de revisar el subsidi, però quan hi hagi una reforma agrària i plans de desenvolupament per als pobles, perquè per a què un subsidi si hi ha treball», va afegir Cañamero, qui també va rebutjar que els cooperativistes agraris no puguin accedir a la prestació, ja que molts d'ells no tenen ocupació durant tot l'any, per estar subjectes a l'estacionalitat del treball. El SOC es mostra disposat a prosseguir la negociació amb el Govern espanyol i Cañamero va afegir que es posaran en comunicació amb el Ministeri de Treball per a insistir en aquestes reivindicacions.

*Reproduit d'Andalucía Libre  
nº 156 (gener de 2003)*

# Per una candidatura de les lluites

Per a nosaltres les eleccions no són la màxima fita d'una expressió política, ni les institucions són el lloc on es resoldran els problemes de futur de treballadors i joves. No obstant, pensem que són una ocasió per avançar en la construcció d'una alternativa a l'esquerra dels partits parlamentaris actuals, una alternativa que tingui a veure en la lluita quotidiana als barris, les fàbriques, escoles o universitats. És al servei d'aquestes lluites quotidianes i del reagrupament dels lluitadors que impulsem una candidatura a les eleccions.

Volem impulsar un agrupament dels sectors que quotidianament ens trobem a l'esquerra de la lluita sindical, en defensa dels drets laborals contra la precarietat i les privatitzacions que impulsen la patronal i totes les administracions; en la defensa dels drets contra la creixent repressió, contra la Llei de Partits i el procés d'il·legalització de Batasuna; en defensa dels drets dels pobles a l'autodeterminació nacional que nega la Constitució; en defensa dels drets dels immigrants contra la llei d'Estrangeria; en la lluita per un ensenyament públic contra la LOU i la Llei de Qualitat; en la defensa dels drets de la joventut a la utilització dels espais abandonats per organitzar-se sense el control institucional; a la lluita contra el capitalisme i la misèria que escampa pel món; al servei de la solidaritat internacional amb el poble palestí, contra la guerra imperialista pel control del petroli a l'Iraq...

Aquestes realitats quotidianes no creiem que tinguin un referent en l'actual composició de l'Ajuntament ni en la dels qui es

proposen repetir a les properes eleccions municipals. Per què? perquè l'acció de Govern del PSC ha demostrat al llarg d'aquests anys que està al servei de l'economia socio-liberal, de la Unió Europea, de la privatització dels serveis públics cedint-los a empreses o ONGs subcontractades, eliminant llocs de treball...., però ni ERC ni IC suposen una alternativa qualitativament diferent. De fet no hi ha dificultats per a que tots tres facin una mateixa política com la que s'aplica des de fa anys a l'Ajuntament de Barcelona i a tants i tants ajuntaments catalans, sense cap diferència substancial respecte de la que fa el PSC a Girona. Per a molts companys i companyes de l'esquerra la construcció de la EUiA aixecava una expectativa de construcció d'una altra esquerra davant l'evolució a la dreta de gestió que feia IC. Però pocs anys després la EUiA torna a trucar a la porta de IC per formar candidatures conjuntes, per què? No pas perquè IC hagi abandonat el curs dretà i girat cap a l'esquerra, sinó perquè el projecte de EUiA –de la mà de IU a nivell estatal- retorna a les posicions que fa una anys criticava de IC.

Contradictòriament a l'evolució cap la dreta d'aquests partits polítics, hem vist com un moviment creixent de joves i de treballadors sortien massivament contra el capitalisme globalitzat, contra les lleis d'ensenyament del Govern, contra la Cimera de la UE a Barcelona, responien a la vaga

general del 20 de juny... Així doncs nosaltres pensem que hi ha espai per a la construcció d'aquesta esquerra alternativa, per a nosaltres, esquerra revolucionària.



A partir de les lluites esmentades en sortien les idees per a la conformació d'una alternativa política, és a aquesta iniciativa que et convidem a participar. Parlem-ne.

30 de gener de 2.003.

Eleccions sindicals a SEAT

# Vot contra la flexibilitat

Les eleccions sindicals celebrades en els centres SEAT dijous passat, dia 23, han significat un clar rebuig de la plantilla a les amenaces i provocacions de l'empresa i als qui han seguit el seu joc en els últims mesos des de la premsa.

Malgrat la campanya mediàtica de VW de la por i de les amenaces, a pesar de la cobertura informativa en els mitjans de comunicació que ha tingut la direcció d'UGT en la campanya electoral, la plantilla ha manifestat, de manera serena però rotunda, que no accepta aquesta dinàmica de continus xantatges, ni de la direcció de la multinacional ni de cap sindicat.

De les dades sorgides de les urnes es poden concloure algunes valoracions:

## UGT s'ha estancat en Seat

I s'ha estancat a pesar d'una campanya molt poc ètica d'afiliació entre els nous contractats, d'intentar dur la por a la plantilla i de portar de la mà a votar a tot/a el/la que va poder, o d'intentar un vot per correu que va fregar el frau de llei. Amb tot això no ha guanyat cap delegat nou en tots els centres Seat

i a Martorell, en concret, amb un augment de plantilla de 1257 persones, ha baixat 27 vots respecte al 1999. Però a més, el no aconseguir la seva aposta obstinada de la majoria absoluta ha convertit a aquest sindicat, sens dubte, en el perdedor de les eleccions de Seat.

## CCOO es manté creixent un sol delegat/a

Encara que ha reduït dos delegats en el col·legi tècnic, el seu augment de tres en el col·legi obrer li fa pujar de 29 a 30 delegats en el grup Seat.

## CGT el sindicat amb el major creixement

Passant de 12 a 15 delegats i creixent en tots els centres SEAT en nombre de vots CGT guanya pes. Cal remarcar que per tan sols 24 vots podria haver crescut dos delegats més i així pujar a la presència del Comitè Intercentres. Dels 4 delegats que augmenten els Comitès per creixement de plantilla, 3 han estat per a CGT

Des de CGT hem aconseguit dur una campanya de rigorós respecte a les persones i de ferm contingut

sindical amb anàlisi i propostes lligades al sentir de la plantilla.

L'anàlisi sindical dels resultats mereix una especial atenció. Després del resultat del conflicte pel calendari de final de 2002, la **plantilla** ha estat coherent i de nou, de manera majoritària, **ha deixat clar que està farta de tanta flexibilitat**, de no saber quan podrà gaudir del seu temps d'oci i de la seva família. A tota la plantilla pot interessar que l'empresa fabriqui cotxes i faci moltes vendes. Però no a qualsevol preu, no de qualsevol manera. **Els continuats beneficis des de l'any 1.996, inclòs el 2.002** –segons declaracions del President de SEAT, Sr. Andreas Schleeff– **fa més evident la necessitat de defensar amb fermesa les reivindicacions contingudes en el programa electoral de CGT i CCOO que han tingut un seguiment majoritari de la plantilla.**

L'empresa no parerà en la seva obstinació perquè empassem més flexibilitat malgrat que el resultat electoral no deixa esquerdes ni a la UGT per a acceptar els plantejaments de la multinacional. Al contrari, el que hauriem de fer és aconseguir una posició i un treball unitaris perquè la plantilla millori la seva situació en calendari i en mesures de flexibilitat. CGT farà tot el possible perquè sigui així.

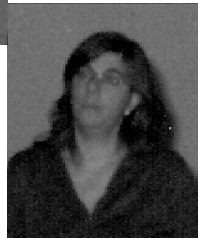
Diego Rejón  
Delegat CGT de SEAT  
Secr. Gral Federació  
del Metall de CGT

| GRUPO SEAT                            |        |             |        |       |        |          |
|---------------------------------------|--------|-------------|--------|-------|--------|----------|
| <b>FABRICA MARTORELL</b>              |        |             |        |       |        |          |
| 2003                                  |        |             |        |       |        |          |
| COL. TECNICO                          |        | COL. OBRERO |        | TOTAL |        |          |
| VOTOS                                 | DELEG. | VOTOS       | DELEG. | VOTOS | DELEG. | %        |
| UGT                                   | 707    | 3           | 2743   | 13    | 3450   | 16 39,8% |
| CCOO                                  | 308    | 1           | 2864   | 14    | 3172   | 15 36,6% |
| CGT                                   | 144    | 1           | 1783   | 8     | 1927   | 9 22,2%  |
| SPC                                   | 123    | 1           |        | 123   | 1      | 1,4%     |
| <b>FABRICA ZONA FRANCA</b>            |        |             |        |       |        |          |
| 2003                                  |        |             |        |       |        |          |
| COL. TECNICO                          |        | COL. OBRERO |        | TOTAL |        |          |
| VOTOS                                 | DELEG. | VOTOS       | DELEG. | VOTOS | DELEG. | %        |
| UGT                                   | 286    | 4           | 802    | 8     | 1088   | 12 45,8% |
| CCOO                                  | 171    | 3           | 648    | 7     | 819    | 10 34,5% |
| CGT                                   | 132    | 2           | 335    | 3     | 467    | 5 19,7%  |
| SPC                                   | 21     | 0           |        | 21    | 0      | 0,0%     |
| <b>A.C.R.</b>                         |        |             |        |       |        |          |
| 2003                                  |        |             |        |       |        |          |
| COL. TECNICO                          |        | COL. OBRERO |        | TOTAL |        |          |
| VOTOS                                 | DELEG. | VOTOS       | DELEG. | VOTOS | DELEG. | %        |
| UGT                                   | 73     | 3           | 83     | 7     | 156    | 10 50,5% |
| CCOO                                  | 46     | 2           | 76     | 5     | 122    | 7 39,5%  |
| CGT                                   | 0      | 0           | 31     | 1     | 31     | 1 10,0%  |
| SPC                                   |        |             |        | 0     | 0      | 0,0%     |
| <b>COMITÈ INTERCENTROS</b>            |        |             |        |       |        |          |
|                                       | UGT    | CCOO        | CGT    | TOTAL |        |          |
|                                       | 6      | 5           | 2      | 13    |        |          |
| <b>EMPRESAS SEGREGADAS GRUPO SEAT</b> |        |             |        |       |        |          |
| 2003                                  |        |             |        |       |        |          |
| COL. TECNICO                          |        | COL. OBRERO |        | TOTAL |        |          |
| VOTOS                                 | DELEG. | VOTOS       | DELEG. | VOTOS | DELEG. | %        |
| UGT                                   | 130    | 3           | 389    | 8     | 519    | 11 47,3% |
| CCOO                                  | 55     | 1           | 330    | 7     | 385    | 8 35,1%  |
| CGT                                   | 15     | 1           | 179    | 3     | 194    | 4 17,7%  |
| SPC                                   | 0      | 0           | 0      | 0     | 0      | 0,0%     |
| <b>ACION</b>                          |        |             |        |       |        |          |
| 2003                                  |        |             |        |       |        |          |
| COL. TECNICO                          |        | COL. OBRERO |        | TOTAL |        |          |
| VOTOS                                 | DELEG. | VOTOS       | DELEG. | VOTOS | DELEG. | %        |
| UGT                                   | 24     | 1           | 92     | 4     | 116    | 5 57,4%  |
| CCOO                                  | 13     | 1           | 60     | 2     | 73     | 3 36,1%  |
| CGT                                   | 0      | 0           | 13     | 1     | 13     | 1 6,4%   |
| SPC                                   |        |             |        |       |        |          |
| <b>TECNICO</b>                        |        |             |        |       |        |          |
| 2003                                  |        |             |        |       |        |          |
| COL. TECNICO                          |        | COL. OBRERO |        | TOTAL |        |          |
| VOTOS                                 | DELEG. | VOTOS       | DELEG. | VOTOS | DELEG. | %        |
| UGT                                   |        |             | 14     | 0     | 14     |          |
| CCOO                                  |        |             | 7      | 0     | 7      |          |
| CGT                                   |        |             |        | 0     | 0      |          |
| SPC                                   |        |             | 2      | 0     | 2      |          |



# Una proposta democràtica i de lluita

**Com ja va aparèixer en el diari anterior, a Catsa es va signar un Acord que va produir una divisió dins del Comitè entre els propis membres de CCOO i UGT. Companys de CCOO, UGT i CGT van encapçalar la denúncia contra l'Acord, pel seu contingut i pel seu mètode. El febrer se celebren les eleccions sindicals i els treballadors i treballadores s'enfronten a molts dubtes: com s'elaboren les llistes?, quin defensarà cadascuna? ...Hem volgut fer una entrevista a dues companyes de CCOO que van encapçalar la baralla contra l'Acord, Raquel i Mimi, actualment delegades sindicals de CCOO a Catsa.**



**LI - Amb les diferències que hi ha hagut a CCOO pel que fa a l'Acord ¿per què us presenteu a la candidatura de CCOO amb la resta de companyes que sí el van signar?**

**Raquel i Mimi** - Nosaltres hem estat treballant dins de la secció sindical de CCOO de Catsa des dels inicis d'aquesta, sent part activa en la seva creació, en el seu creixement i enfortiment. Des d'ella sempre hem discutit i elaborat el treball que els nostres delegats han realitzat dins del Comitè i també dins de CCOO. Així mateix hem plantejat com a mètode la defensa de la democràcia en la presa de decisions tant dins de la secció

com entre el conjunt dels treballadors. Per això vam dur a votació entre els treballadors el primer Acord i també el 2n Conveni del sector. A més del treball a la secció també estem intervenint en l'Agrupació de Telemàrketing de CCOO continuant el treball que es va iniciar de cara al 2n Conveni amb la resta del

sector. Com ja sabeu aquest últim Acord va generar divisions i quatre companyes de CCOO vam donar la batalla per un referèndum juntament amb una companya d'UGT i delegats de CGT. Malgrat tot això vam seguir en CCOO perquè ja es va obrir un treball en el 2º Conveni amb delegats del sector on es defensava la participació democràtica en assemblea, tant per a l'elaboració de la plataforma de Conveni com per a la pròpia constitució de la Taula. Per això avui, encara que siguem minoria, creiem que és important seguir treballant en CCOO i defensant els drets dels treballadors de Catsa ja que és essencial no renunciar a tot el treball anterior i seguir avançant en el mateix camí. Encara sent minoria defensem el nostre dret i no volem deixar el treball realitzat durant tot aquest temps en mans d'una majoria que no va respectar la democràcia dels treballadors.

**LI. ¿ Què defensareu a les eleccions sindicals?**

**Mimi i Raquel.** Com ja vam plantejar en la nostra reunió de secció davant les pròximes

eleccions és important defensar: Mantenir el funcionament democràtic dins de la secció; el compromís ferm de la informació àmplia a tots els treballadors; la consulta als mateixos i el respecte a la seva decisió. A més la nostra participació en el 3er. Conveni de sector defensant la participació no només dels delegats sinó també de tots els treballadors del sector. Actualment la nostra batalla al sindicat l'estem donant exigint la creació de la Comissió Paritària (no s'ha constituït i s'està incomplint el Conveni). Defensem les assemblees d'afiliats per a poder donar una resposta de conjunt contra l'incompliment del Conveni.



**LI. Amb els companys de CGT vau dur la batalla contra l'Acord. ¿perquè no us presenteu amb ells?**

**Mimi i Raquel.** A més del que ja hem dit anteriorment del nostre treball dins de CCOO, per a nosaltres és important la unitat d'acció amb els companys d'altres sindicats com així ho hem fet. Seguirem defensant aquesta unitat d'acció sempre que sigui per a lluitar, independentment de la candidatura.

Alt i clar:

# No a la guerra! Bases fora!

El passat 19 de gener, unes 30.000 persones vam participar en la Marxa a Torrejón, a Madrid, recorrent uns 10 km des de Canillejas fins aquesta localitat on es troba l'antiga base militar americana, avui d'utilització conjunta, per a protestar contra la participació de l'Estat espanyol en la guerra contra l'Iraq. Sota la consigna "Contra la guerra. OTAN no, bases fora" un gran nombre d'organitzacions polítiques, sindicals, veïnals i altres col·lectius van convocar aquesta marxa.

Volem destacar l'aparició pública de Corriente Roja, com a signant d'aquesta convocatòria (corrent d'opinió configurada dins de IU) i la no aparició de IU en la mateixa, encara que aquesta última va convocar per separat sota el lema: "Per la Pau. Contra la guerra i el terrorisme". Així mateix, malgrat les manifestacions de Zapatero contra la guerra, el PSOE no apareixia convocant.

Aparentment existeix un front únic format pels partits de l'esquerra parlamentària i extraparlamentària, així com altres grups socials de diferent caràcter, contra aquesta guerra. No obstant això, el missatge de les diferents consignes o l'absència d'elles no fan més que evidenciar que existeixen polítiques distintes. Fins avui, semblaria evident que l'eix Bush-Blair és l'enemic comú, defensors empedreïts de la causa d'aquesta guerra, amb o sense resolució de l'ONU; i l'altre front que agrupa a un sector de la UE que condicionen aquesta intervenció a una nova resolució. Aznar, Berlusconi, Blair i cinc mandatàries més agrupats sota la famosa carta "Europa i Amèrica han de romandre unides", es desmarquen fonamentalment de França i Alemanya per intentar consensuar les posicions més incondicionals a la política d'agressió a l'Iraq.

En la mobilització social que enfronta la guerra, quina seria la posició del PSOE i de IU? Per descomptat el PSOE en cap cas hagués convocat aquesta Marxa sota el lema OTAN no, Bases fora, si no que farien amb Solana? Respecte a IU i el seu lema "Contra la guerra i el terrorisme", reflecteix una política d'estar en la corda fluixa: d'una banda en contra de la guerra

(no sabem a hores d'ara si donarien suport a una intervenció amb resolució i per una altra contra el terrorisme, però contra quin terrorisme? potser la justificació de Bush per atacar l'Afganistan, negar el dret d'autodeterminació dels pobles o la massacre del poble palestí? Alinear-se avui amb aquesta consigna no fa més que alimentar la política de l'imperialisme després de l'11 de setembre, que ha suposat durant més d'un any l'aplicació i la justificació de l'anomenada "política preventiva", és a dir, l'hegemonia obscena de l'imperialisme subjugant a la resta del planeta. Jous econòmics com l'ALCA; jous

Torrejón- 19/01/03



Washington- 18/01/03



Paris- 18/01/03



Sao Paulo- 17/01/03



Buenos Aires- 16/01/03

polítics-judicials com la llei de Partits a l'Estat Espanyol i un major enduriment de les penes; jous d'intervenció "indirecta" en països com Veneçuela encoratjant una vaga contra-revolucionària; jous històrics com l'exterminació lenta i sense treva del poble palestí. I podríem seguir..

El que certs sectors dins de IU, agrupats en Corriente Roja, hagin estat convocants d'aquesta Marxa amb dos lemes diferents, convidaria a pensar que és reflex de posicions no tan homogènies dins de IU.

El pròxim dia 15 de febrer, jornada internacional de lluita contra aquesta guerra, tenim una altra oportunitat per a sortir massivament als carrers i dir alt i clar, sense ambigüitats: NO A LA GUERRA.

Marina i Carmen  
Madrid

# Mobilitzar-nos per impedir l'agressió imperialista

Cada vegada són més evidents els veritables objectius dels plans d'intervenció militar dels EUA a l'Iraq: el control dels recursos petrolers, una redefinició territorial de tota la zona que beneficiaria especialment l'expansió d'Israel i una reafirmació del dictat internacional d'EUA com a gendarme mundial del capitalisme, que alhora seria un seriós advertiment per a aquells pobles que es resistissin a acatar els plans polítics i econòmics imperialistes (Argentina, Veneçuela...)

Sadam Hussein va utilitzar armes químiques i bacteriològiques contra la lluita del poble kurd al nord de l'Iraq o a la guerra contra Iran, però aleshores era soci dels EUA. Però els últims anys les armes de destrucció massiva en la zona han estat utilitzades pels EUA amb l'aval de l'ONU, primer a la Guerra del Golf fa 11 anys on van morir entre 100 i 200.000 iraquians, i més tard en un mortífer embargament que ha estat responsable directe de la mort de centenars de milers d'iraquians i d'una terrible fam. I utilitzades també per Israel que ha provocat el terror amb bombardejos sobre població civil i matances com la de Jenin... Ells són a qui cal desarmar, perquè ells són el principal perill per a la pau entre els pobles.

Blair busca a tot preu ser el principal aliat dels EUA en els seus plans d'intervenció, i després d'ell hi ha una sèrie de caps de govern que pugnen per estar entre els millors súbdits de l'emperador Bush. Aznar n'és un. Les actituds de vassallatge dels seus ministres amb els americans contrasten amb el rebuig massiu que expressen les enquestes. PSOE i

IU s'han col·locat en el front anti-guerra, però han de portar aquest compromís fins el final, presentant una moció de censura si no hi ha reacció immediata i cridant a la mobilització. La reivindicació central de PSOE i IU dient que ha de ser el Parlament espanyol qui decideixi la intervenció militar és del tot ridícula, com ho és la d'oposar l'ONU a Bush, ja que ¿no va ser l'ONU qui va avalar la guerra d'Afganistan, l'anterior guerra del Golf i l'embargament?



Les diferències en el Consell de Seguretat són importants i no cal minimitzar-les, però d'això a pensar que l'ONU pugui oposar-se seriosament als plans nord-americans va una gran distància. Ningú, ni l'ONU ni el parlament espanyol poden legitimar l'agressió imperialista.

Però aquesta vegada, a diferència de la guerra precedent d'Afganistan, compta amb un ampli moviment popular contra la intervenció: manifestacions de centenars de milers als EUA, a Gran Bretanya... La pròxima cita és el 15 de febrer i són centenars de ciutats de 54 estats les que participaran en la jornada mundial

contra l'atac dels EUA. No hi ha un altre camí, **generar una mobilització internacional que derroti els plans de l'imperialisme, com va passar a Vietnam, abans que s'iniciï l'atac**, aquesta és l'única possibilitat d'impedir l'agressió.

**•Fora els plans de Bush d'atac contra l'Iraq. Cal aturar l'agressió imperialista abans de que comenci.**

**•Ni Bush ni l'ONU ni el parlament espanyol tenen cap legitimitat per declarar la guerra. Fi immediat del sagnant embargament imposat per l'ONU contra el poble iraquí.**

**•Fora Aznar, que ens vol convertir en súbdits de l'imperi nord-americà:**

**- Ni un sol soldat de l'exèrcit espanyol a la guerra**

**- No a la utilització de les bases per l'imperialisme**

**•Manifestació del 15 de febrer, concentracions a tots els ajuntaments a les 20h si arriben a començar els bombardejos... Per un pla de mobilitzacions contra la guerra.**

3 de febrer de 2003

# No a les expulsions a Correus!

El 19 de desembre, van ser expulsats de CGT, els companys de Correus J. Carles Blanch i Manuel Muñoz. Les expulsions es «van justificar» per diferències de política sindical i «acció sindical paral·lela».

L'argument és curiosament coincident amb l'esgrimit per l'executiva de CCOO contra els expulsats de telefònica. I és que això no té sortida en cap sindicat -que per concepció és de front únic, i per tant plural- si en el seu si no es reconeixen corrents d'opinió que interna i externament puguin mantenir diferències. És l'única via d'aparèixer amb la posició de la majoria com a sindicat, respectant el dret de la minoria a fer-ho com a part d'ell, i per tant evitant fer callar diferències per mitjà de les sancions. Quan no és així, hi ha totes les possibilitats per a que la direcció -que controla l'aparell- actuï burocràticament. Sancions i expulsions haurien d'aplicar-se exclusivament als casos de moral o liniaments polític-sindicals de principis.

A més a més, les expulsions es van concretar en una assemblea convocada durant l'horari de treball del torn al que pertanyen els companys la qual cosa impossibilitava la presència de qui poguessin compartir amb ells opinió -es va presentar un plec amb més de 80 signatures-. Podríem seguir amb materials que arribaven llavors sense temps per llegir...

Aquesta penosa actuació va tenir un contrapès en el grup de companys del sector públic -en el qual s'inclou el company de LI- que en l'assemblea es van oposar a les expulsions en defensa de criteris purament democràtics. Cridem a tots els companys a seguir la lluita que ells van començar perquè, tornin ja o no els companys expulsats, eradicuem aquest tipus de pràctiques del nostre sindicat.

Per conèixer la seva opinió, vam realitzar aquesta entrevista a J. Carles Blanch.



Els treballadors de Correus afectats pel tresllat a St Cugat -regulació d'ocupació encoberta- porten 12 dies en vaga. La mesura va ser presa en una massiva assemblea i te la cobertura legal de la convocatòria de CGT i CIPCE.

Els companys expulsats es compten entre els vaguistes.

## LI- Quines raons creus tu que va haver per a l'expulsió?

**JCB-** Havia arribat un moment que els companys de l'assemblea de treballadors ens havien escoltat molt, ens havien vist en lluites... i ens veien com un referent. Això acabava donant-nos més autoritat moral que l'autoritat legal que té l'actual direcció sindical. Això es demostrava per exemple a Colón, on en el torn de matí està el secretari general de CGT i el torn dona pena; i en el nostre de la tarda, sense ser cap dels dos delegat, és el que ha encapçalat totes les lluites importants que s'han donat.

## LI- Com quines?

**JCB-** Per exemple la lluita contra els expedients -contra nosaltres dos, un altre company de CGT i un altre d'USO- que ens van obrir responsabilitzant-nos de l'atur espontani d'una hora acordat entre tots els treballadors a Colón perquè dúiem temps exigint il·luminació, vestuaris, ... sense obtenir resposta. El resultat va ser una vaga de 3 setmanes per a defensar els expedientats, i vam guanyar... o la lluita contra el pacte d'eficàcia limitada que vam frenar però no vam guanyar, o en la vaga de fam,...

## LI- Com valoreu el procés de la vostra expulsió?

**JCB-** Va ser un procés antidemocràtic, perquè es va fer sense fer més que els alliberaments de la gent del nostre centre de la tarda, però no va poder venir ningú de cap altre centre. Tampoc entenc que un problema de la secció sindical de correus no es tractés d'arreglar en el si de Correus. I va venir molta gent d'altres sectors, sense conèixer massa la problemàtica, però ja totalment

direccionada per la direcció de Correus que ens volia expulsar: van entrar de cop 25 o 30 persones que els donava igual el que diguéssim doncs ja venien amb la idea que érem comunistes, anàvem contra el sindicat, ...

Però a aquelles alçades ja no anàvem a fer una defensa a ultrança per a quedar-nos, sinó denunciar en l'assemblea el que creiem està fent malament la CGT a Correus. Perquè cal reconèixer que hi ha una crisi, perquè quan un sindicat és majoritari en el seu sector i convoca una vaga pel conveni i l'estatut i acudeixen 70 persones, penso que cal veure on i com s'han fet les assemblees i què està malament, ¿no?. O els alliberats -amb gent que duu més d'un any-, o l'horari del local de la secció sindical que mai saps si estarà obert o tancat, o el tema de jurídica, o les reunions de pavelló sense continuïtat...

## LI- Quina perspectiva us marqueu?

**JCB-** Nosaltres quan vam arribar a l'assemblea ja no vèiem que la CGT fos una alternativa clara. Per exemple amb la lluita per les 35 hs contra el treball els dissabtes: jo noestic d'acord amb vagues lúdico-festives, si es fa vaga cal anar als companys i explicar la lluita i guanyar-los per a ella... I ens expulsaven a dos però saben que hi ha altres companys que s'aniran, i això tindrà incidència doncs estem parlant del segon centre de l'estat.

Nosaltres seguirem amb la línia d'estar sempre amb els treballadors, i en els nostres llocs de treball amb una línia que ni ha estat ni serà gens sectària sinó posada al servei de solucionar els problemes. I això la gent ho veu... Traurem una carta explicant la nostra expulsió, i formarem un corrent d'opinió amb una xarxa de comunicats, etc... No tenim intenció d'entrada ni de formar cap sindicat ni d'afiliar-nos a un altre: només volem mantenir aquesta veu alternativa d'una manera constant.

# No a les expulsions a Telefònica!

Les direccions sindicals continuen la política de repressió dins de CCOO, obrint expedients sancionadors i expulsions de les veus "crítiques" amb la política de la direcció de torn. Ara els ha tocat als companys de Telefònica als qui la seva lluita contra les segregacions, aprovada per tots els treballadors/es, els portarà possiblement a ser expulsats de CCOO.

La repressió sindical va en augment i el sector crític de CCOO, davant el fet, manté una postura de portes en dins sense donar batalla pública. A Girona els afiliats/des de CCOO que participen en la corrent d'opinió "per un gir sindical a l'esquerra" han impulsat una campanya pública de rebuig cap a totes les sancions (signatures d'afiliats/des, i de seccions sindicals de CCOO), tot sabent que aquesta política repressiva no es frena amb Telefònica.

Reproduïm l'escrit que han fet públic els companys/es de Girona:

"Dotze sindicalistes de Telefònica de Madrid, Barcelona, Còrdova i Màlaga, representatius per la lluita que durant molts anys han sostingut dins de l'empresa i també en altres àmbits, han estat represaliats i possiblement expulsats del sindicat per lluitar contra la segmentació de l'Empresa Telefònica i les segregacions.

La secció sindical estatal va promoure mobilitzacions contra les segregacions i l'externalització d'activitat de l'empresa. Com a conseqüència d'això l'any passat es van produir mobilitzacions i aturades a Telefònica aprovades per les assemblees d'afiliats i afiliades al sindicat. Però al bell mig d'aquest procés de mobilitzacions la direcció del sindicat estatal de Telefònica va decidir un canvi radical respecte a allò que sempre havia defensat (no a les segregacions i defensant un conveni de grup), acceptant la segregació de l'empresa. Avui, la Federació de Transport decideix obrir expedient disciplinari a aquests sindicalistes i companys per no aplicar aquesta resolució. Són sindicalistes que en els seus centres de treball tenen una credibilitat en la lluita sindical reconeguda en-

tre els/les treballadors/es per la seva coherència i honestedat, i sempre s'han basat en les decisions que majoritàriament han decidit els afiliats i afiliades al sindicat de CCOO.

Davant d'aquests fets els companys i companyes de Girona que participem d'un "gir sindical a l'esquerra" denunciem la falta de democràcia interna i pluralitat dins de les CCOO, que sempre havien caracteritzat al nostre sindicat (com molt bé diu el seu nom les comissions obreres van néixer i van créixer com un sindicat de classe, on els afiliats i afiliades tenen veu i vot, i les seves propostes eren les que feien prevaldre en qualsevol negociació. (¿Pot ser hem de fer un repàs a la història?). Per això us cridem a que rebutgeu les sancions"



**Anul·lació dels expedients disciplinaris!  
Per la readmissió dels companys de Telefònica!**

## Visita de Fidalgo a Girona

# Vents de pau social!

El dia 22 de gener, el secretari general de CCOO José Maria Fidalgo i el de la CONC Joan Coscubiela, van participar en la nombrosa assemblea de delegats i delegades de Girona. L'assemblea, com ve sent habitual en les últimes,

va convertir-se en un fòrum de discursos per part dels secretaris generals sense participació dels delegats/des. Els parlaments es van desenvolupar en el mateix to: capitalitzant l'èxit de la vaga, el PER, la conveniència de dosificar les mobilitzacions i l'objectiu de guanyar les eleccions. Ja vam entreveure, un altre cop, la sectorialització de les lluites i la "nova" pau social a les empreses amb la renovació de l'acord interconfederal sobre la negociació col·lectiva pel 2003. A la patronal i les administracions ja els serveix aquesta pau, doncs els facilita nous retalls salarials, ajustaments de plantilla i l'augment de la desregulització laboral.

A les assemblees de delegats/des ja es perd tot contingut de classe (ni la internacional ni els segadors es van cantar) i els afiliats/des "per un gir sindical a l'esquerra" varen repartir el full titulat "Prou de repressions a CCOO" contra les sancions a Telefònica. El contingut del full, a més, integrava la lluita contra les privatitzacions i els acomiadaments, la retirada de la signatura de l'acord de les administracions públiques, la solidaritat amb el poble gallec i la campanya "aturem la guerra imperialista contra Iraq".

Miquel-CCOO Girona

# Acomiadaments a UPS

Estimats companys i companyes:

Des del Comitè d'Empresa i la Secció Sindical de CCOO de la multinacional nord-americana United Parcel Service Espanya de Madrid (UPS), ens dirigim a tots/es vosaltres per apel·lar una vegada més a la vostra solidaritat davant la greu decisió adoptada per la direcció de l'Empresa de procedir a l'acomiadament de 22 treballadors el passat dia 24 de gener.

Lamentablement aquesta direcció no para en la seva obstinació d'intentar precaritzar les condicions dels treballadors i aplicar els seus plans de retallades de

llocs de treball, que gràcies a la unitat i la lluita de tots els treballadors i treballadores hem aconseguit frenar fins el moment.

Per tal de portar endavant els seus plans, la direcció de l'empresa necessita desautoritzar a la representació dels treballadors, i ho intenta una vegada i una altra mitjançant mil i una maniobres, procurant dividir la plantilla o negant-se permanentment a reunir-se amb la representació sindical davant qualsevol problema que sorgeix en el si de l'Empresa.

Per tot això, us demanem que envieu comunicats a la direcció de l'Empresa exigint **la readmissió immediata dels companys acomiadats, així com que**

**s'asseguin a negociar amb la legítima representació dels treballadors.**

Sense més, rebeu una fraternal salutació.

*Comitè d'Empresa i Secció Sindical de CCOO d'UPS-Madrid*

Els comunicats, fax o telegrames els heu d'enviar a:

**DAMIAN BOND**  
**Director General de UPS-ESPANYA**  
**CTM - Ctra. Vallecas-Villaverde Km. 3,500**  
**28018 MADRID**  
**FAX.- 917 797 570.**

Les còpies dels comunicats ens les podeu enviar a:

**Comitè d'Empresa i Secció Sindical de CCOO de UPS-Madrid**  
**C/ Gamonal 9 i 11 (28053 MADRID)**  
**FAX.- 917 771 261.**

*(ve de pàg. 4)*

moment un enduriment del compliment màxim de les penes, actualment ens trobem amb què el Govern està realitzant un avantprojecte de llei de mesures per al compliment íntegre i efectiu de condemnes per als terroristes i determinats delictes greus que, al meu entendre, és anticonstitucional per molts adorns que li vulguin posar, i que ha d'entendre's en el marc de canviar la llei per a supeditar la justícia a una sèrie de fins polítics que preferiblement haurien de resoldre's per aquesta via.

Els condemnats per delictes de terrorisme ja tenen un plus en la pena de presó previst en l'article 572 del Codi Penal que, obligatòriament i en la majoria dels casos, els va a conduir a l'aplicació de la pena màxima que es trobava establerta en trenta anys. Doncs bé, el nou avantprojecte eleva de trenta a quaranta anys el límit màxim per a aquest tipus de delictes, i a més en el cas dels terroristes o els condemnats per crims especialment greus, pretén que els beneficis penitenciaris que puguin ser aplicats, només ho seran sobre la totalitat del nombre

d'anys de la pena imposada. És a dir, que si a un condemnat per terrorisme se li condemna a setanta anys per delictes diversos que hagi comès, no se li aplicaran beneficis penitenciaris, ni se li deixarà que pugui projectar, dins la presó, la seva reinserció social; sinó que se li impedirà qualsevol permís de sortida, estant pràcticament sempre classificat com a perillós dins del primer grau i sense cap possibilitat de reinserció. És més, en el present avantprojecte, encara que el jutge de vigilància acordés la posada en llibertat d'aquells que es troben complint pena per delictes greus, s'estableix el caràcter suspensiu dels recursos en les resolucions.

El Consell General del Poder Judicial es troba en aquests moments estudiant un informe a fi que se suavitzin les condicions per a l'excarceració de presos etarres que hagin abandonat el terrorisme. Si bé avalen la constitucionalitat d'eleva de trenta a quaranta anys de presó l'estada màxima a la presó dels etarres, al justificar que no constitueix un tracte inhumà sempre que existeixin vies obertes de reinserció, reclamen que els

beneficis penitenciaris dels presos terroristes no es calculin sobre la totalitat de la pena imposada, sinó sobre el límit màxim de compliment (quaranta anys), per a no impedir la reinserció.

Amb la Constitució a la mà i en el seu article 14, on es recull que: "Els espanyols són iguals davant la llei, sense que pugui prevaler discriminació alguna per raó de naixença, raça, sexe, religió, opinió o qualsevol altra condició o circumstància personal o social", resulta evident que amb aquesta mesura es vulnera de manera fefaent el principi establert. Per això diem que és anticonstitucional, perquè suposa una restricció clara i evident dels drets i deures de qualsevol ciutadà, per als quals existeix una carta magna, la raó de ser de la qual és vetllar per la salvaguarda dels drets fonamentals en un pretès règim de llibertats.

Senyors, respectin doncs la Constitució, que per a això està.

*Ofelia Piedrabuena*  
*Advocada*

Barcelona

# A Valeo contra el tancament

La direcció de Valeo Iluminació va presentar el passat 17 de desembre del 2002 un expedient d'extinció de contractes per tancar el centre de Sant Esteve Sesrovires (Barcelona), al·legant raons organitzatives i productives. A l'escrit de sol·licitud l'empresa feia esment als baixos costos laborals en els països de l'Est d'Europa, i per a això vol traslladar la totalitat de la producció de Sant Esteve Sesrovires a la factoria que té en Martos (Jaén), però no així els 260 treballadors, als quals té previst acomiadar.

Ens vam trobar davant un nou cas de deslocalització de la producció. Des de CGT ens oposem a aquest tipus de mesures empresarials, el trasllat a Martos és una primera etapa cap als països d'Europa de l'Est, ja que l'actual director François Batun va a ocupar el mateix lloc en una fàbrica que Valeo té previst obrir a Polònia.

Cal tenir en compte a més que el centre de treball de Sant Esteve Sesrovires és el més rendible de la branca d'il·luminació a nivell mundial, i superior al centre de Martos, i és reconegut a nivell europeu dintre del grup Valeo per la seva rendibilitat i productivitat, i per la professionalitat dels seus treballadors.

Els treballadors/as de Valeo a través de la seva Coordinadora de Comitès d'Empresa a Catalunya, van iniciar les mobilitzacions al desembre. El 10 de gener es va convocar una vaga de tres hores per torn, des de les 11 a les 17h., i una concentració en la plaça Sant

Jaume de Barcelona. També van convocar un atur de 24 hores el dijous 16 de gener en totes les factories que el grup té en les comarques de Barcelona per protestar contra l'amenaça de tancament de la fàbrica de Sant Esteve Sesrovires, protesta que va començar a les 22.00 hores del dia 15 i va finalitzar a la mateixa hora del dia 16, i va afectar a les 2.000 persones que treballen en la plantes de Sant Esteve Sesrovires (il·luminació), Martorelles (climatització), Olesa de Montserrat (sistemes de seguretat), Abrera (cablejat) i Santa Perpètua de la Mogoda (components per a la refrigeració). A més van convocar una manifestació el dia 16 a Barcelona de la qual van participar 1.200 treballadors.

Aquesta coordinadora està formada pels sindicats CCOO, UGT i CGT, encara que UGT es nega a secundar l'atur i la manifestació perquè segons el seu Secretari General del Metall de Catalunya, Manuel Gallardo, tot i tenir afiliació



en la fàbrica de Sant Esteve no tenen representació en el Comitè d'Empresa.

Esperem el vostre suport i participació per a evitar que se segueixi desmantellant el teixit industrial de l'estat en favor d'aquestes multinacionals que l'única cosa que pretenen és fomentar l'explotació i la precarietat a països on els treballadors/es no tenen drets. Per a obtenir més beneficis dels quals ja obtenen i que en lloc de realitzar noves inversions i noves fàbriques en aquests països, traslladen les que ja tenen, encara que siguin beneficioses com el cas de Sant Esteve Sesrovires, que sempre ha estat una de les mes

rendibles del grup.

(Des del 29/1 s'ha instal·lat un campament davant la fàbrica)

Butlletí Contrainformativo CGT, nº 84

Astúries

# Contra la precarietat a CCOO

Carta oberta a la direcció de CC.OO.

**86 afiliats de Comissions Obreres d'Astúries denuncien la precarietat laboral dins del sindicat**

"El 4 de febrer tindrà lloc l'acte de conciliació arran de la demanda judicial que una treballadora de CC.OO. ha presentat contra el sindicat en ser acomiadada argumentant fi del contracte d'obra o servei, després de més de vuit anys de treballar ininterrompudament en l'àrea de salut laboral.

La situació d'aquesta companya no és un cas aïllat a CC.OO. i a la Fundació Formació i Ocupació (FOREM). La permanent utilització de successius contractes per obra o servei, vinculats a subvencions públiques en molts casos, ha donat lloc a un col·lectiu de treballadors que després de diversos anys de treball es troben exposats a la precarietat més absoluta, sense cap estabilitat laboral i sense possibilitat de reclamació i defensa dels seus drets.

Els signants d'aquesta carta, treballadors i treballadores afiliats a CC.OO., vam considerar que la lluita per l'estabilitat en l'ocupació i contra el frau en la contractació no pot ni s'ha d'aturar a la porta del nostre sindicat i del FOREM.

És necessari que les resolucions aprovades per CC.OO. en els seus congressos reivindicant l'ocupació de qualitat, estable i amb drets siguin d'aplicació en el sindicat i en el FOREM. Com treballadors sindicats no podem permetre que

les mateixes pràctiques empresarials que combatem en les empreses en què treballem siguin utilitzades en el nostre sindicat.

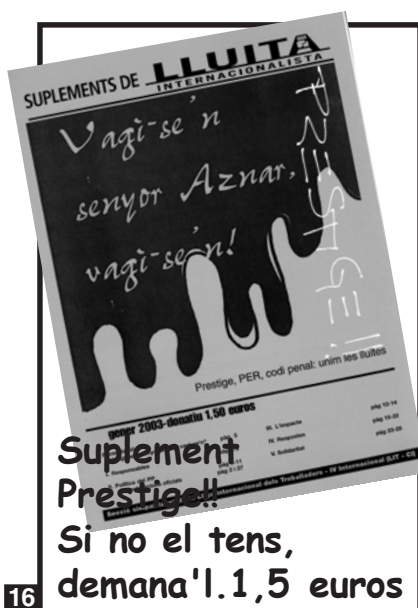
En el convenciment que la pràctica sindical exigeix una total coherència entre el discurs teòric i la pràctica diària, exigim a la direcció de CC.OO. que adopti de manera urgent les mesures pertinents que posin fi a la injusta situació laboral dels companys i companyes que a CC.OO. i en el FOREM es troben exposats a la precarietat i, per tant, a l'arbitrarietat.

Volem també amb aquesta carta mostrar el nostre total suport a la companya que ha optat per la via judicial per a defensar els seus drets i animem a la resta dels afectats a prendre la mateixa decisió d'acudir als tribunals en el cas que no es solucioni la seva actual situació.

**Per a més informació:**  
**http://**  
**www.nodo50.org/**  
**carmendespedida/**

**Signatures: Carmen**  
**Suárez Álvarez i 85**  
**signatures més.**

*Rebelión*  
4/2/2003



## De l'Exxon Valdés al Prestige

# Es poden pal·liar els efectes de la marea negra

Chapapote, es una paraula mexicana antiga que s'utilitzava per descriure allò que arribava del mar i que contenia elements curatius ( Babor/ Ibarz. Hidrocarburos aromáticos. Química General Moderna. Ed. Marín.1975) Els asteques anomenaven així aquelles taques petites de petroli que apareixien en els pantans, llacs o mars i que eren utilitzades com a medicament (Lázaro Carreter, Fdo. Filòleg. La Cultura, EP. Martes 21 de enero de 2003).

No tenim en aquesta època de la existència humana la possibilitat d'utilitzar aquest terme en la seva justa mesura.

Des de la segona meitat del segle XX, els petrolers vessen en el conjunt dels oceans 3.000 milions de litres de petroli com a resultat de la neteja realitzada en alta mar. Cada any, entre Marsella i Niça, ciutats separades per 200 quilòmetres, es vessen al mar 1.000.000 de tones d' hidrocarburs, 240.000 tones de clor, 120.000 tones d' olis industrials, 60.000 tones de detergents i 100 tones de mercuri (A. Valbuena, José. Lo que contamina los Mares. Enciclopedia de la Ecología y de la Salud. Ed. Safeliz. 2001)

El 24 de març de 1989, el vaixell Exxon Valdés va abocar a Alaska durant tres dies prop de 37.000 tones de cru ric en hidrocarburs alifàtics i aromàtics de baix pes molecular. Com a conseqüència, es van veure afectats 2000 quilòmetres de litoral. Dos mesos després el número de microorganismes degradadors del petroli es va multiplicar per 10.000. Per afavorir l'activitat de les bactèries es va fertilitzar el mar amb compostos nitrogenats aplicats a baixa concentració i es van remoure tones de sorra de les platges per oxigenar les capes profundes.

Aquest accident va produir importants canvis ecològics en la zona. Van morir 250.000 aus, 2.800

nuaries, 300 foques, 250 àligues i milions d'ous de salmó i sardines. A partir dels dos primers mesos es van observar en la profunditat de la plataforma concentracions de fuel i, posteriorment, la progressiva contaminació de la cadena tròfica alimentària animal i vegetal (musclos, algues, etc.). Tota la indústria del peix i del musclo es va veure afectada fins l'any 1996. De fet encara en l'actualitat, 13 anys després, no s'han recuperat totes les espècies animals ni vegetals. Fins i tot han sigut moltes les epidèmies, degut al desequilibri bacterià, que han afectat durant aquests anys tan al món vegetal com al món animal de la zona (Aubert, Maurice. El Cultivo del Océano. Ed. Labor.1968) L'impacte social i psicològic va ser important i es va associar amb l'increment de depressions i de violència.

El 1999, 10 anys després, s'observà que el 30% de la població de la zona afectada presentava ansietat, depressió i hostilitat (Ramón Ramos, Juan. Investigador del CSIC.

La lecció del Exxon Valdés, una esperança para Galicia. EP, domingo 5 de enero de 2003)

La neteja mecànica del xapapote es va allargar quatre estius degut a les característiques climàtiques de la zona.

Posteriorment es va utilitzar aigua freda a pressió per netejar el petroli present a les roques. El petroli resultant es va recollir mitjançant sistemes de succió o d'absorció sobre absorbents naturals o artificials.

El govern nord-americà va exigir que la propietària del vaixell, la companyia Exxon, una de les principals empreses de l'or negre dels EEUU, es fes càrrec de la neteja de la zona, el que va suposar una despesa de 2.100 milions de dòlars en el programa de recuperació.

El 20 de novembre de 2002, el Prestige vessava enfront de la Costa



da Morte 20.000 tones de fuel i la resta, fins 77.000 tones, dormen en la profunditat de l'Atlàntic.

Una primera marea negra es va iniciar posteriorment a l'abocament del fuel-oil, i una segona marea negra estarà pendent fins que no es pugui resoldre l'extracció del cru de les profunditats del mar. La vida en la profunditat de les 57.000 tones és un perill de pol·lució sempre constant i imminent que implicaria els ecosistemes de Portugal, Espanya i França. Aquesta tragèdia podria afectar d'una manera definitiva a curt, a mig i a llarg termini la vida econòmica i social de les comunitats que hi habiten.

La labor més útil, basada en la recollida mecànica del petroli, haurà de ser ben pensada, intensa i ben organitzada per tal que els efectes de la marea sobre la flora i la fauna siguin mínims.

El CSIC afirmava que la composició del petroli del Prestige era del 22% en hidrocarburs saturats, 50% en hidrocarburs aromàtics, dels quals 5% son volàtils (bencens, toluens, xilens) i 28% en asfàltens i resines (Rivera Alicia. Catàstrofe Ecològica. EP. Sábado 28 diciembre de 2002)

En general l'exposició mínima o màxima, continua o no, de baixa o d'alta intensitat als hidrocarburs poden donar efectes de tipus no estocàstic i estocàstic (Bilbao, Aurora. Radiaciones Ionizantes, Medio Ambiente y Salud. Revista Natura Medicatrix, nº33. 1993)

L'efecte no estocàstic es pot produir quan la flora i fauna estan en contacte amb la marea negra de forma intensa i permanent. Es precisa una determinada quantitat. És el responsable dels efectes a curt termini (de 0 a 12 mesos).

Mitjançant la manca d'oxigen, de nutrients i de la volatilització del benzè (l'olor tan característica que se sent a la zona) es produeix la mort continua dels vegetals, del animals i la presència de noves patologies o agreujament de

malalties respiratòries i/o pulmonars (Obiol Segarra, Francisco. Enfermedades Broncopulmonares de origen ocupacional. Edt. Labor. 1ª edició. 1985), dermatitis i fongs, gastritis, hepatitis, cardiopaties i malformacions.

L'efecte estocàstic es pot produir amb exposicions de baixa intensitat. No cal una determinada quantitat.



És el responsable dels efectes a mig (de 1 a 6 anys) i a llarg termini (de 6 a 13 anys).

Es produeix degut als canvis en l'ecosistema de la zona i en la cadena alimentària per la contaminació permanent en hidrocarburs. És el cas de les algues, musclos, peixos i aus que passant a l'alimentació humana poden difondre la contaminació.

Mitjançant la presència continua d'hidrocarburs en la cadena tròfica es poden generar canvis en la nostra estructura gènica, induint el creixement desorbitat de les cèl·lules i l'alteració cromosòmica. Com a conseqüència, les persones que mengin aliments de la zona o visquin a la zona poden patir un més alt índex de processos cancerígens i/o malformacions en els propers 13 anys.

Tanmateix, tots aquests efectes es poden pal·liar.

En la primera marea negra és important que la recollida mecànica i la neteja sigui meticulosa i ben organitzada. S'haurà de limitar el treball directe, estructurant torns d'un màxim de 4 o 5 hores. S'aconsellarà la disminució de la ingesta de benzopirens presents en el tabac, fregits, olis refinats i aliments cuinats a altes temperatures.

Caldrà també excloure de les tasques directes de neteja a les

persones afectades de patologies greus respiratòries, digestives, cardíaques i a les dones embarassades dins de les primeres 10 setmanes de la concepció. Els homes en estat de preconcepció hauran de limitar també la seva presència directa.

A més a més, serà eficaç la utilització de quelants o substàncies drenadores de tòxic com són els aliments del tipus verdura, hortalissa, cereals integrals, tubèrculs, llegums, cebes, alls, col, naps, soja, miso, aliments crus, germinats i el carbó vegetal rics en fibra, en sofre, en sílice, en seleni i en vitamines E-C.

Com a mesura social i econòmica caldrà controlar els cultius i la venda dels productes de la mar. Pot ser de gran interès, segons els nivells de contaminació, la classificació de les zones en vermella (molt contaminada, no és permesa la venda ni el cultiu), groga (mitjanament contaminada, tractaments especials i venda limitada) i verda (poc contaminada i permesa la venda).

Per evitar la segona marea negra caldrà que la Comunitat Euro-



pea actualitzi la seva legislació i disposi mesures econòmiques que puguin afrontar la solució més adient per aquesta situació internacional (Rolland, Eduardo. Nunca Mais. Revista Integral. Enero 2003).

Xavier Uriarte  
Metge

En polèmica

# ¿Ni Bush ni Saddam?

Aquesta frase, escrita entre signes d'exclamació, serveix a nombrosos tertulians, polítics i organitzacions que es proclamen a si mateixos d'esquerreres, per alinear-se –de moment– contra la guerra, millor dit, del saqueig que les petroleres ianquis estan organitzant amb la batuta del coronel Bush i els seus marines al cap, i amb la coral estrident d'un conegut mafiós italià, un bigoti de sinistre record i un gin-Tony, entre d'altres.

Però també és cert que l'argument que Saddam és un dictador i un carnisser del seu propi poble, serveix perquè aquestes mateixes veus entenguin que, sota determinades condicions, igual cal pagar algun preu per alliberar al poble iraquí i kurd del tirà. Aquest seria un dels arguments (amén de la tan usada excusa de l'armament de destrucció massiva que ningú no troba) de Zapatero. Bé, el Zapa, obrint els seus grans ulls amb grandiloqüència, exigeix a més que la mona es vesteixi amb el consens internacional. Naturalment al Zapa no se li ocorre recordar-nos ni els centenars d'assassinats comesos pels EEUU i els seus aliats durant la 1ª agressió a l'Iraq, ni els més de 1,2 milions de víctimes de la

postguerra fruit de l'embargament i els bombardejos sistemàtics. Com tampoc no diu res de la posició del govern del PSOE durant la 1ª guerra, ni de la seva posició sobre l'Afganistan, etc, etc. Tampoc no ens diu si el PSOE aprovarà o no la intervenció si es produeix la 2ª famosa resolució de

milers han proclamat la seva opinió (sense sondeig) pels carrers. I no és una conclusió a la qual hàgim hagut d'arribar després de dures reflexions: Colin Powel, Bush, Rumsfeld, etc, s'han encarregat d'aclarir a tots els seus vassalls, vull dir, aliats, que el que no es mulli no tindrà cap tros del pastís de cru del que s'apropiaran. Cal veure, Aznar està que regala el chapapote, i el Bush va i li posa preu. Voltor l'home.

Els milions de persones que es mobilitzen contra la guerra ho fan contra la política de rapinya de Bush. Però també és cert que **de Saddam ni s'opina**. La majoria d'organitzacions i/o col·lectius que

dels dirigents obrers ni de la repressió de les seves organitzacions. Tampoc no es parla de l'enriquiment de la seva família (amos del país), aposentat sobre l'intent de consolidació d'una burgesia local i de privilegiar a determinades tribus i terratinents i/o caps tribals, i així una llarg etcètera. Per tant ens trobem amb actituds polítiques que pretenent, justament, enfrontar la guerra, i no fan, amb el seu silenci, sinó reforçar a Saddam i els seus sequaços. Per no anar més lluny el televisat viatge de més d'un centenar d'activistes de la península que apareixen a la taula amb el ministre de defensa iraquí, o l'organització de brigades d'escuts humans. És de lloar la combativitat d'aquests companys, però cal deixar clar que enfrontar la guerra no passa per asseure's a la taula de Saddam, o guardar silenci sobre els seus actes i sobre la seva política.

Partint del principi que els únics que tenen el dret de derrocar a Saddam Hussein, són els propis iraquians, els kurds i altres tribus massacrades pel dictador. I això a pesar que avui ens pesi que l'agressió dels EEUU compta entre les seves tropes amb la minoria kurda i altres caps tribals.

Enfrontar la guerra passa per enfrontar a Bush i impulsar l'organització dels treballadors iraquians, de la defensa dels drets nacionals del poble kurd i de les diferents tribus majoritàries i minoritàries a l'Iraq. Només enfortint la seva lluita contra l'agressió imperialista i contra el règim de Saddam podrem enfrontar els plans de les petroleres. En aquesta guerra hi ha dues barricades: nosaltres estem en la barricada del poble iraquí contra Bush i els seus sequaços, però mantenint la independència política i de classe pel que fa a Saddam. Flac favor farem al poble i els treballadors iraquians si amb el nostre silenci còmplice ajudem a mantenir al dictador.



impulsen la mobilització no diuen una paraula sobre Saddam. El missatge és: primer enfrontem l'agressió, de Saddam ja en parlarem més tard. No és alguna cosa nova que gairebé ningú digui alguna cosa ara quan tampoc no va obrir la boca quan Saddam va utilitzar la Guerra del Golf per a reforçar la seva peculiar dictadura i implementar el seu particular genocidi contra gran part del seu poble, (només recordar el genocidi al qual té sotmès sistemàticament al poble Kurd, amb el beneplàcit dels EEUU o Turquia – també obstinada a aixafar a la seva minoria kurda-, o el paper que va jugar contra Iran quan aquest era l'objectiu nº 1 dels EEUU), tampoc diuen res de l'assassinat massiu

**Aturem la guerra contra l'Iraq!**



Manifestació - 15 de febrer - 17h  
Pla d'Europa - Espanya 100 - 10000 - Pla d'Europa Espanya 100

l'ONU.

No repetirem les raons contra la guerra. Gairebé el 90% de la població d'aquesta Ínsula ja s'han proclamat (segons els sondejos) en contra de la guerra i centenars de

Miguel. Madrid

# La propera de la llista

El president d'EUA, George Bush, en el seu discurs del 29 de desembre sobre l'estat de la Unió, no solament va reiterar la seva determinació d'atacar l'Iraq, sinó que també va amenaçar Corea del Nord: "A la península de Corea, un

governant i crear noves capes dins la mateixa amb aspiracions burgeses. I finalment, esperar la destrucció de tot el sistema de propietat estatal i de monopoli del comerç exterior. Aquesta política evidentment incloïa la limitació del

industrial i comerciants del sector armamentístic van bloquejar en el Congrés el subministrament del cru i ajuda alimentària a Corea del Nord. Enfront d'això, el govern coreà del nord va reprendre els seus assajos de míssils de llarg abast. A l'any següent, Clinton va aconseguir parar de nou aquests assajos a canvi de noves concessions, però el Congrés nord-americà va bloquejar aquest acord. Finalment, a principis del 2001, quan Bush va assumir la presidència, va declarar que "no volia saber res de l'acord de 1994" i va incloure a Corea del Nord en el seu "eix del mal", juntament amb Iran i l'Iraq. Pyongyang, per la seva banda, va tornar a engegar el seu programa d'energia nuclear. Ja havia començat el compte endarrere.



règim dictador reprimeix el poble sota por i fam... Avui sabem que aquest règim enganya al món i que desenvolupa armes nuclears. Corea del Nord intenta espantar i aconseguir concessions a través del seu programa nuclear. Amèrica no cedirà front aquest xantatge". De fet, l'amenaça real va ser aquesta conminació de Bush: "Després de l'Iraq li tocarà a Corea del Nord".

Aquesta amenaça de Bush és la conseqüència inevitable del canvi estratègic que ell mateix va realitzar en la política mundial d'EUA. La nova estratègia, anomenada "guerra preventiva", té l'objectiu de destruir els punts de resistència a l'hegemonia, a la dominació imperialista. Aquesta empresa inevitablement inclou l'aniquilació d'alguns països sencers amb els seus règims i la invasió de les zones pels exèrcits ianquis.

Anteriorment a Bush, la política de Clinton respecte a Corea del Nord es va inspirar fonamentalment en l'estratègia de "coexistència pacífica" amb el propòsit d'atreure l'economia d'aquest país al mercat capitalista mundial; provocar ruptures dins de la burocràcia

poder militar i nuclear del país per a, poc a poc, privar-lo de les possibilitats de desenvolupar el seu propi sistema de defensa nacional, eliminant-lo així com a front de resistència a les ambicions imperialistes a l'est d'Àsia.

Coherent amb aquesta línia estratègica, EUA havia pactat amb Corea del Nord, el 21 d'octubre de 1994, que Pyongyang congelaria el seu programa d'energia nuclear a canvi d'un subministrament anual de 500 mil tones del petroli cru; així com limitar l'abast dels seus míssils del tipus multicapçal de 288 km. d'abast, a canvi d'una ajuda alimentària d'1 milió de dòlars per part del govern nord-americà. A la fi de 1997, quan un dissident demòcrata, Kim Dae-jung, va guanyar la presidència de Corea del Sud, es van establir contactes diplomàtics entre els dos països de la península. Fins i tot, Kim Dae-jung va ser condecorat amb el premi Nobel de la Pau de l'any 2000, per la seva "Política de raig de sol" (*Sunshine Policy*).

No obstant això, l'acord de 1994 mai no va ser aplicat íntegrament. Els representants republicans dels

## Els interessos d'EUA

¿Per què EUA va col·locar Corea del Nord en la seva llista de països als quals pretenia atacar després d'Afganistan i l'Iraq? No hi ha petroli a Corea. No obstant això, el petroli tampoc no és el motiu principal d'EUA per agredir l'Orient Mitjà. Sens dubte, el control dels jaciments petrolis és un objectiu històric de l'imperialisme nord-americà. No obstant, la raó més immediata del seu desplegament de milers de soldats, tancs, portavions, etc. al Golf, és més aviat un intent de reanimar la seva economia actualment en crisi (vegi's Lluita Internacionalista especial Afganistan). Bush vol reavivar l'economia començant pel sector més important del seu país, la indústria armamentística. Per a treure al país de la crisi necessita guerres, necessita milers de víctimes.

A les zones on no s'atreveix de moment a impulsar guerres immediates, s'engega la política d'"hipertensió" que pot igualment animar la indústria bèl·lica i preparar, si de cas, les condicions d'una guerra calenta eventual. Per aquest fi, el govern de Bush, després

d'anul·lar l'acord de 1994 amb Corea de Nord, va engegar el seu programa de "Defensa Nacional de Missils" (*National Missile Defence*). Aquest ambiciós programa de defensa suposa un cost d'uns 60 milions de dòlars que pagaran els treballadors contribuents d'EUA. En canvi, el cost de l'ajuda alimentària prevista en l'acord de 1994 amb Corea de Nord, era només d'1 milió de dòlars.

Amb aquesta política de tensió cap a Corea del Nord, EUA pretén també "protegir" la seva economia de Japó, Corea del Sud, Taiwan i Xina. Tots aquests països donen suport a la política de Raig de Sol, que implica la descongelació de les relacions amb Corea del Nord per poder aprofitar-se de la mà d'obra barata i tècnicament qualificada nord-coreana. En canvi, l'estratègia nord-americana, d'una banda, priva d'aquest recurs als nous poders econòmics de l'est d'Àsia, i d'altra banda, proporciona a Washington la justificació de la seva política de

sancions econòmiques contra Corea del Nord, que prohibeix l'entrada al mercat nord-americà dels productes coreans.

## L'amença xinesa

Un dels objectius estratègics més importants de l'imperialisme nord-americà a Àsia és, evidentment, parar el ritme de creixement de la Xina, que s'està convertint a poc a poc en un superpoder econòmic i militar dins del continent. De fet, després de l'engegada del programa nord-americà de defensa nacional antimíssils, el govern xinès es va veure obligat a retallar del seu pressupost del 2001, la partida d'inversions econòmiques i accelerar els plans de producció de míssils intercontinentals, augmentant el seu pressupost militar en un 18%.

El botí aconseguit mitjançant aquesta política armamentista, que força a Taiwan a comprar armes

d'alta tecnologia i sistemes de defensa contra "l'amença xinesa", evidentment acaben a les caixes dels industrials ianquis. Bush-pare, també havia venut a aquest país



Mobilització a Tòquio. 18/01/03

armes sofisticades. El govern nord-americà avui, també vol que Japó assumeixi "tasques de defensa" a la zona. Per a poder vendre armes amb aquesta finalitat a Japó, EUA, no només enforteix les seves polítiques de tensió a la zona, sinó que, al mateix temps, prepara les bases per eliminar la prohibició que pesa sobre Japó de formar exèrcit, imposada al final de la segona guerra mundial.

Mentre no es pugui aturar la política d'agressió d'EUA contra l'Iraq, sembla inevitable que Corea del Nord continui estant al primers llocs de la llista negra de l'imperialisme ianqui.

Muhittin Karkin

## Recordatori

# Contra la guerra

Si comencessin els bombardejos, les Plataformes contra la Guerra han convocat davant dels ajuntaments de cada localitat a les 20 h el mateix dia. □

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Calxa 2100- 3459-31- 2100220515** (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de **Lluita Internacionalista**. Dip. legal **B-48673-2001**. **Lluita Internacionalista** no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

## Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona  
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona  
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid  
e-mail: [luchaint@telefonica.net](mailto:luchaint@telefonica.net)  
<http://personal1.iddeo.es/luchaint>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

# LI